

2 VERHAALTJES VOOR HET KAPPEN GAAN...

“Op weg naar de open plek in Klapperbos ging ik even langs bij mijn oude eik. Ik liet mijn vingers over de stam gaan. Overal zag ik nieuw leven in wording. Dit bos leeft, dacht ik. Het wil leven en niets mag dat beletten! Op de open plek zat een 30-tal mensen in een cirkel. ‘Maar in dit dorp hebben we wel een stem. Als we onze stem luid genoeg laten klinken, kunnen we dit bos redden.’ Iedereen begon spontaan te juichen en te klappen. Het was alsof alles in vertraagde film mijn netvlies passeerde. Dit was de eerste keer dat ik deelnam aan een actie tegen Het Systeem. Geen woorden maar daden. Ik was benieuwd. Een jongen was opgesprongen. ‘We moeten dit bos redden. We moeten!’ ‘Er staan waardevolle planten en bomen in dit bos, er huizen hier dieren. Mensen komen hier tot rust.’ uit: *Bioboy*, pagina 108 –109 “Mijn naam is Bioboy. Dit is het laatste hoofdstuk van mijn kringloopverhaal. Mijn papier is bijna op en mijn balpen bijna leeg. Ik lig tussen de wortels van mijn oude eik en luister met gesloten ogen naar wat komen gaat. De kranten noemen dit groene maandag. De grond trilt. Mijn lichaam trilt mee. De haartjes op mijn armen staan recht overeind. Het dreunen en stampen wordt luider. Ik voel de druk op mijn trommelvliezen. Ik kijk om me heen. Het bos is vol leven. Nu nog wel. Machinegeweld kondigt de dood aan. Brutaal, vernederend. Ik leun tegen mijn oude eik. Wat komen moet, komt. Takken kraken. Stemmen. Hallucineer ik? 10-tallen donkere gestalten lopen zwijgend op me af. Ik zal me verzetten. Ik zal mijn eik tot het bittere eind verdedigen. Ik slaak een oerkreet en spring naar voren. ‘Bioboy!’ ‘Amira!’ ‘Je bent niet alleen, Bioboy!’ Iemand neemt mijn hand. Jessica. Achter haar staat Kriekemans. Steeds meer mensen komen om me heen staan. Walter, Filip en andere leden van de actiegroep. Ook de mensen van de gemeente zijn gekomen. In de verte zie ik mijn moeder. Ze

huilt als ze me ziet. In de verte klinkt gedonder. Druppels vallen. Sneller en sneller. Een stortbui. Wij houden stand. Dit is niet het einde. Dit is een begin." Uit *Bioboy* van Inge Misschaert, pagina 150 – 151 met dank aan uitgeverij De Eenhoorn (zie www.ggf.be)

Een grootvader vertelde eens aan zijn kleinzoon : " Het lijkt er wel op alsof er twee wolven in mij vechten met elkaar. De ene wolf is zwart en de andere blank. De witte wolf is goed en bijt niet. Hij leeft met alles rondom zich in harmonie en gaat niet in de aanval wanneer iets niet als aanval is bedoeld. Hij gaat slechts vechten op het juiste moment en op de juiste manier. Maar de zwarte wolf is vol angst. Het kleinste ding brengt hem in paniek. Hij vecht tegen iedereen, heel de tijd, zonder reden. Hij kan niet meer nadenken, want zijn angst en zijn haat beletten hem dat te doen. Het is nutteloze angst, want door zijn angst verandert er niets. Soms is het heel moeilijk om met deze twee wolven in mij samen te leven, want allebei proberen ze over mijn ziel te heersen. " De kleine jongen keek heel intens in de ogen van zijn grootvader en vroeg toen: " En welke wolf haalt het dan opa? " De grootvader glimlachte en zei: " Die wolf die ik voed! " (uit TGL, Pijnlijk getroffen. Wat met geweld ? geciteerd in de open participatie brief aan de nieuwe bestuurscoalitie, 3 koningen 2007 over betrokkenheid & communicatie met burgers en middenveld)

BRUGGE, PLUS EST EN NOUS ? 2 jaar na de riddering van de www.kapersnest.be bedreigde zonevreemde bomen van het Lappersfort, 5 jaar na de eerste GGF-actie aan de gemeenteraad houden we de bostrofee van het cynisme of de duurzame bospluim voor U klaar. U kan nog altijd de goede keuzes maken !
Samen stoppen met kappen werkt...Zie C-plan voor Ten Briele. Of geeft U de warme samenleving een uppercut te Brugge ?